

Az „örökzöld” Rudas Ferenc

2009 augusztus 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kevés olyan ember él manapság hazánkban, akinek az élete, pályafutása szorosabban fonódik össze a Ferencvárossal, mint Rudas Ferencé. Ezért nyugodtan azt is írhatnánk, hogy Rudas Ferenc(város).

Ahogy arról már a honlapunkon beszámoltunk, nemrég köszöntöttük 87. születésnapja alkalmából Rudas Ferencet.

1921. július 6-án született Budapesten, igaz nem a Ferencvárosban, de majdnem ott, az Üllői út másik oldalán. Iskolai tanulmányait viszont már többnyire a IX. kerületben végezte, a Mester utcai Felsőkereskedelmi Iskolában érettségizett.

1934-ben a lakásukhoz közeles pályán, a KTC-ben (Kőbányai Torna Club) kezdett el futballozni, majd a Kőbányai Törekvésbe igazolt át. 1938-tól lett a Fradi-ifi játékosa. 1941. november 23-án játszotta az első bajnoki meccsét a felnőtt első csapatban, a Salgótarjáni BTC ellen 6:0-s győzelem végződött találkozón góllal mutatkozott be. 1941 és 1954 között összesen 363 mérkőzésen szerepelt zöld-fehérben, ebből 276 bajnoki volt. Ő is azon fradisták közé tartozik, akik – az élvonalban – csak a Fradiban játszottak! Jobbhátvédként 35 gól szerzett. A kitűnő felépítésű, technikai felkészültségű, villámgyors labdarúgó a szurkolók egyik kedvence volt, akit felfutásai, beadásai, bombaerős kapuralövései tettek híressé. Hogyan is alakult ki ez a „felfutó jobbhátvéd” poszt?

- Pályafutásomat – első sorban az átlagosnál jóval nagyobb gyorsaságom miatt – jobbszélsőként kezdtem. Tulajdonképpen véletlenül lettem jobbhátvéd, mert egy edzőmeccsen az edzőm a kijelölt játékos kérésére miatt állított erre a posztra. Azután ott ragadtam. A büszkeséges stoplis cipőben 11,2 másodperc alatt futottam a 100 métert, de ami a futballban lényeges, a kezdőgyorsaságom volt kiemelkedő. Ezt a tulajdonságomat fejlesztettem, mert ma is állítom, hogy nem kell feltétlenül zseninek születni ahhoz, hogy valaki jó játékos legyen, csak azt az egy-két kiemelkedő képességét kell nagy szorgalommal fejleszteni.

A szorgalmas munkához eredmények is párosultak. Az 1948/49. évi bajnokság győztes csapatának egyik meghatározó alakja és csapatkapitánya volt. Emellett háromszor kupagyőztesként ünnepelhetett (1941/42, 1942/43, 1943/44).

1943 és 1949 között 23 mérkőzésen szerepelt Magyarország válogatottjában, 3 gólt szerzett. 1943. június 6-án a magyar-bolgár 4:2-es győzelemmel végződött meccsen mutatkozott be, az utolsó mérkőzése 1949. november 20-án a magyar-svéd volt, 5:0-ra győztünk. Emlékezetes volt számára a háború utáni első válogatott összecsapás is 1945. augusztus 19-én az osztrákok ellen az Üllői úton, amelyen 11-esből 11 góljával és Zsengellér találatával 2:0-ra diadalmaskodtunk a „sógorok” felett.

Meddig juthatott volna a válogatottak örök ranglistáján, ha nincsenek háborús évek (1944-ben nem volt, 1945-ben és 1946-ban pedig csak 3-3 válogatott mérkőzés volt)? Európa legjobb hátvédjei között emlegették, ezt bizonyítja az is, hogy Puskás mellett ő volt a másik magyar, akit 1947-ben meghívtak az Anglia ellen szereplő Európa válogatottba. Erre a szereplésre azonban nem kerülhetett sor, a szövetség nem engedte, ugyanis ugyanazon a napon volt Torinóban az olasz-magyar mérkőzés (Olaszország győzött 3:2-re). Lehetséges, hogy az Aranycsapat összeállításában Rudas Ferenc követte volna Grosics Gyulát, ha 1950. március 19-én, azaz 29 éves korában, ereje teljében, nem törik el a lábát. Valószínűleg. Az utód, Buzánszky Jenő szerint is pazar futballista volt.

A sípcsonttörés balszerencsés körülmények között, a Postás elleni bajnoki meccsen történt. Az ellenfél fürge balszélsője, Óvári – egyes krónikások szerint – leszt futott el. Rudas Ferenc üldözbe vette, és amikor becsúszó szereléssel menteni próbált, akkor vetődött rá a lábára saját kapusa, Henni Géza. A hatalmas reccsenés, amely a lelátón is hallható volt, egy nagyon ígéretes karriert tört ketté. A sérülésből felgyógyulva Rudas már sohasem tudta visszanyerni régi formáját, mert a lába nem gyógyult meg tökéletesen.

1950-ben azonban nem csak a sérülés okozott Rudas Ferencnek fájdalmat, hanem az is, hogy szeretett csapatát a „politika” szétszedte, megnyirbálta, törött lábbal, otthon fekvéssel nem tudott ellene semmit sem tenni. Kocsis, Budai, Czibor, Deák és Henni távozása már sokszor – és sokféleképpen – leírt történet. Rudas Ferenc igazi fradistaként hármaradt az újonnan alakuló csapathoz, az ÉDOSZ és a Kinizsi mezt is kénytelen volt viselni. Nemcsak ő, hanem a Fradi-tábor is nagyon várta a visszatérést. Többszöri játék, próbálkozás, szenvedés után végül 1954-ben vonult vissza. Ehhez a döntéséhez a sérülés nyomain túl az is hozzájárult, hogy a karácsonyi közös vacsorán – 20 esztendő után – közölték vele, nem tartanak rá igényt.

- Elkeseredettségemet fokozta az is, hogy az akkor tervezett, de azután meghiúsult mexikói túrára „jutalomból” csak úgy vittek volna ki, ha szertárosi feladatokat (például cipőpucolás) vállalok el a csapat mellett. Ez az „ajánlat” már túl sok volt... Pedig milyen szép lett volna az 1947-es mexikói túrát megismételni, amelyen – talán kevesebben tudják – kölcsönjátékosként Puskás, Szusza és az akkor még honvédos Mészáros Dodó is zöld-fehérbe öltözött. Fájdalmas volt a búcsú, de ha előlről kezdhetném az életem, akkor is ugyanígy cselekednék, az Üllői úton kötnek ki.

1964 körül szóba került, hogy szakosztályvezetőként visszatér a csapathoz. Nem is kínálgott erre a posztra,

hanem ?t keresték meg. Igent mondott, de azután nagy csend következett... Rudas Ferencnek a labdarúgáson kívül van még egy szerelme, a vendéglátás. Polgár Gyulától, „Drumitól”, aki szintén sokszoros válogatott Fradi játékos volt, 1945 tavaszán vette át az Üllői úti Fradi vendéglőt, ami az 1952. évi államosításig Rudas Vendéglő néven üzemelt.

- Az edzői oklevél mellett megszereztem a mesterlevelet is a vendéglátó szakmában. Nagyon jól ment a vendéglő, amelyet szüleim segítségével üzemeltettem. Ezért is szomorú látni, hogy már hat éve zárva van. Micsoda lehetőség áll kihasználatlanul! A vendéglő államosításával a felette levő lakást is el kellett hagynunk. Ekkor költöztem el a Ferencvárosból, és azóta élek a II. kerületben, a Gábor Áron utcában.

A Gábor Áron utca ugyan nem zöld-fehér, de zöldövezetben van. Rudas Ferenc lakása pedig egy igazi Fradi-múzeum. Itt él feleségével csendben, békében, sok-sok régi és új emlék között. A sérelmek ellenére a mai napig nem szakadt el a Fraditól. A hetvenes években az öregfiúk csapatának kapitánya volt. Az FTC Baráti Kör vezetőségi tagja, majd Mészáros József halála óta az elnöke. Tagja a Dalnoki Jenő-díj odaítélését előkészítő kuratóriumnak. Jelenleg is szinte minden nap feltűnik az Üllői út környékén, mert ez a szerelem örök! És közben – természetesen – a Fradi jövője foglalkoztatja.

- Nagyobb gondot kellene fordítani az utánpótlásra. Jó azokra az időkre visszagondolni, amikor a Népligetben egy-egy toborzóra mintegy száz gyermek jelentkezett. Fájt az ember szíve, amikor a Fradiba vágyó, tehetséges futballpalántákat látott sírni. Sírtak, mert nem kerültek be a kiválasztottak közé. Nagyon fontos lenne a fiatal tehetségek megőrzése a magyar futball számára, csak az egyesület és a szövetség engedélyével lehessen külföldre menni, ne a szülő döntsön önállóan a gyerek sorsáról. A labdarúgó csapat körüli változások remélhetőleg a vészhelyzetet megszüntetik, s sikerül visszajutni az első osztályba. Ehhez a zöld-fehér mezt tisztelő olyan magyar és külföldi játékosokra van szükség, akikbe a régi Fradi-szívet transzplantálni lehet. Mert nem elég a pénz, elsősorban szív kell a sikerekhez! Természetesen a felemelkedés a hátséges szurkolótábor nélkül nem következhet be. Ezért küldöm az üdvözlőlevelet, üzenetemet szeretettel mindazon fradistáknak, akik voltak és ma is vannak, ne hagyják el a Fradit, hogy újra büszkén énekelhessük: „Nagy volt az FTC, nagy lesz az FTC!”.

Köszönjük Feri bácsi! Isten éltesse sokáig erőben, egészségben!

Balaginho, www.ftcbk.eu

Ajánló

